

Però, a partir dels pas de l'equador de la dècada dels setanta, s'observà una certa sordesa i un evident cinisme de butxaca entre la progressia ibèrica o desencisada o descreguda o reticent, davant la ineludible necessitat de pagar impostos. Amb el lògic bloqueig dels poders econòmics, sota tota mena de reticències

mercat. Una altra cosa és quan es vol ser marginalitat, des de la marginalitat: llavors n'hi ha prou amb una ciclostil i amb quatre amics del xic de la pel·lícula. Però, si es vol donar la batalla dins del mercat, cal controlar els codis dels competidors i saber què fa necessària una nova publicació, més enllà de les bo-

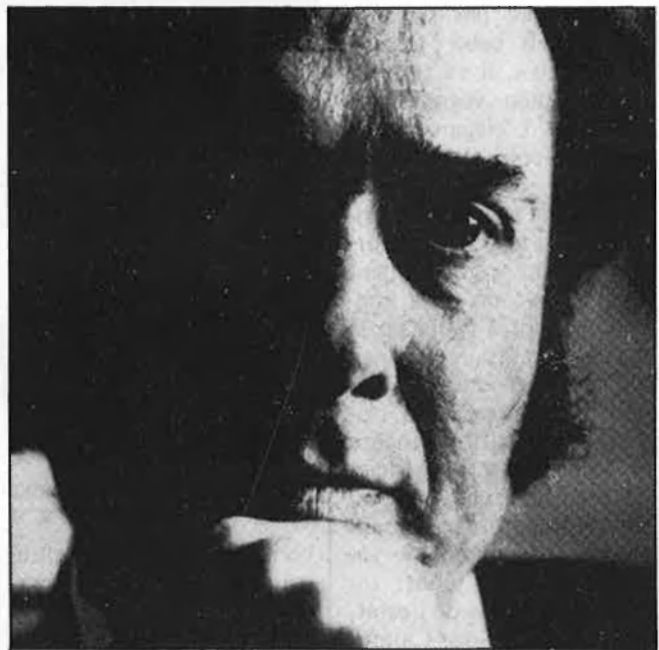
Vázquez Montalbán

/ Arxiu

mútues en la relació amb les institucions de beneficència cultural democràtica i enfront del passotisme gasiu d'antics companys d'himne, les publicacions que volen materialitzar la pluralitat comunicacional ho tenen malament.

Tampoc no han ajudat el secret triumfalisme i l'evident espontaneïtat amb què la progressia sol afrontar empreses d'aquests tipus. Cal baixar dels núvols de paraules i atendre les regles fonamentals perquè una publicació siga competitiva, única manera de fer-se un lloc al mercat, atès que es penetra en la lògica del

nes intencions pretèrites o futures dels seus promotors mentals. Una publicació és una mercaderia i, o es fa necessària i lluita per ser-ho cada dia més, o es converteix en un butlletí d'ex-combatents, que cada dia rep menys suport dels combatents. Quasi sempre, les publicacions que han sobreviscut a la gran pira del mercantilisme democràtic ho han fet gràcies a l'exercici d'importants dosis de racionalitat. En ocasions, es tractà d'una racionalitat racionalitzada. En unes altres, la racionalitat sonà per casualitat. Ara bé, dels intents místics *apitdescobert*, d'aquests, no en queda cap. ■

Harol Pinter

/ Arxiu

¿Què fan els periodistes catalans?

Càrrecs honorífics, polítics i religiosos

LA fascinant notícia que uns quants ambaixadors i cònsols dels Estats Units a Europa han deixat d'utilitzar els automòbils dels seus parcs diplomàtics i que ara es traslladen ben camufladets, d'un punt a l'altre de determinades ciutats del nostre continent, dins de taxis en aparença normals i corrents, però en realitat cuirassats i a prova de mines, segurament no la veurem publicada en cap diari, tant se val el seu evidentíssim interès periodístic i polític.

Tampoc no és gaire probable que la nostra premsa doni detalls del sonat incident que fa poques setmanes va enfrontar a Ankara l'ambaixador nord-ameri-

cà amb el famós dramaturg anglès Harold Pinter, incident en què aquest darrer, que no té gaires pèls a la llengua, va dir el nom del porc al diplomàtic ianqui. Acompanyat del seu no menys famós amic de professió Arthur Miller, Pinter havia escoltat testimonis de les tortures del règim turc, i en el subsegüent sopar de gala a l'ambaixada dels Estats Units, no es va estar de recriminar a l'ambaixador en persona el suport de Washington a un govern tan fastigiós com el turc. L'ambaixador ianqui, Robert Strasz-Hupe, va respondre-li que Turquia era un país amb «certes dificultats polítiques», que calia comprendre, i que al capdell en aquesta vida tot és

La qüestió

relatiu. «No pas si t'empalmen un cable elèctric als collons», li va replicar Pinter, cada vegada més enlairat. L'elegant *soiré* acabaria com el rosari de l'aurora.

Malgrat que tant la primera com la segona informació són rigorosament autèntiques, no n'ha aparegut ni mitja ratlla en la nostra premsa. Dos en són, al meu entendre, els motius principals. El primer, que la reforma encara no ha arribat a les agències de premsa espanyoles. El segon, la sorprenent manca de professionals de vàlua que pateix quasi tot l'àmbit perifèric de l'estat, en particular de Catalunya. Hi ha, per exemple, directors que fan tota la impressió de ser càrrecs purament polítics, i fins i tot religiosos. En alguns casos, inclús es tracta de

William Casey, l'home fort de Reagan, contra l'«amença marxista»

veritables desastres enterradiaris i enfonsasetmanaris.

Aquesta fauna seria especialment susceptible a la doble censura encoberta dels filtres de les agències espanyoles i de les pressions ideològiques dels factòtums estatals, financers i

autonòmics que la nomenen, i seria responsable, entre altres increïbles fenòmens —així m'ho conten i jo m'ho crec— que, en no poques publicacions de la ciutat comtal, la secció de notícies d'internacional sigui ara considerada com una secció de càstig (!), i

que la majoria dels consellers de redacció dels diaris i les emissores del Principat decideixin què publicar-ne en funció exclusiva del que n'hagi publicat *El País* de Madrid. O que en una de les publicacions periòdiques de Barcelona ningú no llegeixi els diaris estrangers als quals està abonada i siguin llançats a la paperera. Aquell *dictum* periòdic anglosaxó que fa «informar, distreure, polemitzar», ens l'han fet «desinformar, avorrir, fer bondat». El tema m'és, no cal dir-ho, desagradable, i si n'he parlat, és perquè m'ho va demanar la direcció d'EL TEMPS. «¿Què els passa, als periodistes catalans?» em pregunten de vegades els companys de professió anglesos. «Jo en sóc el primer sorprès», els responc mig avergonyit.

ENCARA NO SOU SOCI D'ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ?

Butlletí d'Inscripció

1r cognom 2n

Nom Professió

Lloc de naixement Any

Domicili Població

Districte postal Tel particular

Domicili del treball

Població Tel treball S'ha fet soci d'Acció Cultural del País Valencià, amb una quota trimestral de (feu una creu on calga)

..... mil
..... mil cinc-centes
..... tres mil
..... pessetes (quantitat superior a fixar pel soci)

Domiciliació bancària

En/N

Carrer Població

Banc/caixa Agència

Carrer Població

Província Compte corrent Nùm
Llibreta

Distingits senyors

Els pregue que atenguen amb càrrec al meu compte i fins a nova ordre, els rebuts de ptes que trimestralment els presentarà Acció Cultural del País Valencià

..... de de 198

Firma

C/. Moratin. 15-8a. Tel. (96) 351 17 27. 46002-València